

TILLÄGNAN

Den nordiska frihetskänslans okuvlighet har under dessa svåra år knappast ställts på hårdare prov än i vårt broderland *Norge*.

Det sätt, varpå dessa prov beståtts, har väckt allmän och oförställd beundran icke minst i Sverige, där vi kanske bättre än annorstädes äga kännedom om vidden och arten av både prövningarna och den stolta motståndskraften. I Sverige har också vuxit fram en allt starkare trängtan i de vidaste kretsar i alla samhällslager att åtminstone på något sätt i handling visa sin oreserverade sympati för norrmännens stolta frihetskamp och på samma gång bringa dem en — låt vara ringa — hjälp i nöd och svårigheter. Det är ur denna solidaritetskänsla, som den svenska Norgehjälpens mångfaldiga bidrag kvälla fram från Sveriges alla bygder.

Sedan gammalt djupt rotad har denna solidaritetskänsla varit hos de skandinaviska museimännen, som i flera generationer stått varandra bi i arbete och forskning för mål, som känts så naturligt gemensamma. På få, om ens något annat område, har det nordiska samarbetet varit intimare och mera fruktbarande än det, som ägt och äger rum mellan Nordens museimän. I »Skandinavisk Museumsförbund» har detta samarbete haft sitt officiella organ, som nu i mera än ett

kvartsekel utgjort den naturliga plattformen för dryftande av gemensamma intressen och problem, men också för knytande av otaliga vänskapsband mellan nordiska museimän av alla åldrar. Det är detta täta nät av personliga vänskapsband, som förlänat den största styrkan åt den kollegiala solidaritetskänsla över landgränserna, vilken varit och är så karakteristisk för nordiskt museiväsen.

Det är denna känsla av grundmurad kollegialitet och vänskap för de norska museikamraterna, som hos Riksantikvarieämbetets och Statens Historiska Museums tjänstemän krävt att få komma till ett synligt uttryck i det här framlagda *Norge* häftet av deras tidskrift *Fornvännen*. Författarna ha överlämnat sina honorar för att bringa norska kolleger hjälp. Det är visserligen endast en ringa skärv, men vi bedja våra norska kolleger att betrakta den som ett symboliskt handslag i denna hårda tid, och vi hoppas de skola känna dess värme och uppriktighet.

Den dag skall åter komma, då Nordens museimän ånyo skola mötas för att med luttrade sinnen, men med oförminskad tro på framtiden, fördjupa och förstärka icke blott samarbetet för höga gemensamma uppgifter, utan också den vänskap och samhörighetskänsla, som svetsat oss samman till en verklig brödrakrets. Må den dagen komma snart!

Sankt Olofs dag 1943.

Sigurd Curman.